

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1845-01-30)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1845-01-30)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 115. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010043.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Otto Laub til Christian Mynster.
Ryslinge, 30. Januar 1845.*

Min kjære Christian! Du finder det nok haardt af mig, at jeg, efter at have modtaget Dit sidste Brev, som saa inderlig beder om Svar, endnu kan tie saa længe, inden jeg kommer dermed. Ja, og jeg havde maaske biet endnu længere, dersom der ikke var sket Noget i Dag, som saa levende havde mindet mig om de Mange, Gud har givet mig, at jeg ogsaa maatte tænke paa Dig, og som har gjort mig saa omtrent uskikket til alt Andet end til at skrive Breve: Jeg har i Eftermiddag faaet Vished om, at jeg skal til Haagerup. Du mener maaske, det er Glæden, der lammer mig. Ja, jeg veed, at mine Venner glæde sig; og jeg glæder mig i den Tro, at mine Venner se bedre og føle klarere for mig, end jeg selv; men min egen Stemning er Beklemthed og Uro. Jeg veed, det gaar over og sætter sig; men Visheden har lært mig paany, hvad Uvisheden først lærte mig, at jeg er i Grunden en Skrælling, som er bange i Mørke, endog naar jeg føler en trofast Førers Haand. Nu, han vil ikke slippe mig i Mørket, men føre os Alle til Lys og Klarhed; og det er vel en af hans Hensigter ved denne Kaldelse, at jeg skulde lære at kjende, hvad jeg duer til, for at jeg kan bede ham gjøre mig dygtig; og bed Du med for mig! Men Du skulde have Svar paa Dit Brev. Vi haabe, at Din Stella nu er rask igjen, at Du kan være uden Frygt, og at i alt Fald Glæden over at have havt hende og Mathilde i Besøg hos Dig, hvorom Jakobine har skrevet til Frørup, har ladet Dig glemme den. Men Du vilde høre, hvorledes det staar til i Frørup. Kjære Christian, der ligger et tungt Kors paa dem derhjemme, og vi Alle mærke lidt deraf. Arngoth gaar for Menneskers Øjne — s. 116 Gud kan maaske ville det anderledes — med jevne Skridt imod Enden. Hun kan endnu stundom levende interessere sig for Alt. Vi talte igaar Meget sammen om Grundtvigs Psalmebog (Konventets Prøvehefte), og hun vilde, at jeg skulde skrive Noget af, hvad vi sagde, f. Ex. til Kolthoff — ja maaske, naar jeg kommer til Ro. Vi talte ogsaa om Dig og om mange andre Ting. Men tiere ligger hun hele Dage uden at tale stort, eller sidder taus i en lille Lænestol (forhen Tante Hannes). Hendes som oftest meget svage Stemme gjør det altid meget besværligt for Fader at tale med hende. I en anden Ende af Huset ligger Frederik; hans Tilstand er jo langt fra som hendes; men undertiden maa det dog forekomme os, som om han aldrig bliver i Stand til at komme til sit Apothek; saaledes gaar det med ham yderst langsomt, eller frem og tilbage. Rine har i et helt Aar været Sygevogterske, og navnlig siden Frederik ogsaa blev syg, ikke kunnet Andet end pleje disse To, hvad hun og gjør med en mageløs Troskab, og saaledes, at den Venstre ikke faar at vide, hvad den Højre gjør. Fader og Moder ere raske, Gud ske Lov! anderledes end ifjor; men det er tungt for de Gamle at bære de Unges Byrder. — Hans bliver ved at prædike hveranden Søndag, og læser med Konfirmanderne. Hans Prædikener faa vi at læse — en har jeg hørt ham holde; Du kan tro, vi have inderlig Glæde af dem; der er en underlig velgjørende Barnlighed, Tryghed, Glæde, Tro og Kjærlighed i dem, omendskjøndt man kjender, at han baade er Martensens Discipel og har været Grundtvigs flittige Tilhører (skjøndt han selv siger, at han ikke forstaar, hvad Grundtvig egentlig vil med sin ejendommelige Tale om Symbolet) saa tror jeg dog, at han vil udvikle sig s. 117 ganske selvstændigt; hans allerførste Prædiken var i mine Tanker som saadan virkelig mærkværdig; og saaledes er han bleven ved. Af ham har Fader da usigelig Glæde. Og overhovedet maa Du ikke tro, at Glæden nu er vegen fra Frørup Præstegaard; den kan vel skjule sig, men Ingen, og Intet kan tage den fra dem; og naar vi Andre ere tunge om Hjertet, faa vi det lettet hos dem. Du kjender dem Alle; Du veed ogsaa, hvad Frederik er for en ydmyg, barnlig Sjæl. Rine og hendes Søster Line Haae sige, at naar de trænge til Trøst, gaa de ind til ham, og naar de have snakket lidt med ham, er det Altsammen godt. Derfor skrev jeg ikke hen i Vejret, som man saa ofte bruger Ordet, men som Navnet paa en hellig og salig Byrde, at det er et „Kors“, de bære; og i Grunden kan man dog ikke Andet end glæde sig over dem og den hele Tilstand: Gud velsigner dem øjensynlig. — Men hvad siger Du om Konventets Psalmebog [Prøveheftet]? Der er meget Fortræffeligt i den f. Ex. for at nævne Noget af Grundtvig: „At sige Verden ret Farvel;“ men har Grundtvig Ret til at handle med de Andres, som med Sit? med gamle Digteres, der ikke kunne protestere, og med Kirkens, for at gjøre Alt grundtvigsk? og er han ikke løben af med hele Komiteen? er der ikke Meget, som kun Grundtvigs Læsere og Tilhørere kunne forstaa, eller kun meget Dannede og meget Opmærksomme, og i en Stemning, hvori man ikke vil synge en Psalme? — — Men nu er det Midnat, og Sanne skjender, fordi jeg sidder for længe oppe. Altsaa — lev vel, og elsk os Alle som hidtil. Sanne hilser Dig af Hjertet. Skriv snart til

Din Otto.